

N:o 87.

Af herr S. A. G. Sundberg från Vexjö, om ändring i 17 kap.
12 § handelsbalken.

Ostridigt och med tacksamhet erkänt har kongl. förordningen den 11 juli 1862 angående allmänt ordnande af presterskapets aflöning tillkommit i det renaste syfte och i de allra bästa afsigter jemväl mot presterskapet; men då af ålder varande löneinkomster, för hvilka förmånsrätt enligt handelsbalkens 17 kap. 6 § åtnjutits, i enlighet med föreskrifterne i högstberörde kongl. förordning utbyttts mot bestämda afgifter, därför förmånsrätt icke tillika blifvit i lag stadgad, samt tilldragelser under de senare åren gifvit vid handen, att dessa bestämda afgifter icke alltid vid konkurs och tvångsförsäljning utbe-
kommas, finner jag mig föranlåten att hos Riksdagen värdsamt hem-
ställa, att Riksdagen, med hänsyn till ofvan angifna förhållanden och sedan kommunal- och stadsutskylder, af kyrkostämma eller kyrkofull-
mäktige beslutade afgifter till kyrka och skola samt härads- och lands-
tingsmedel numera skola med förmånsrätt ur gäldenärs egendom utgå,
ville för sin del medgifva, att förmånsrätt för afgifterna till prester-
skapet enligt kongl. förordningen den 11 juli 1862, jemväl må erhållas,
i hvilket fall Riksdagen behagade för sin del besluta, att senare mo-
mentet i 12 paragrafen af 17 kap. handelsbalken skall hafva följande
förändrade lydelse:

Sist skola med förmånsrätt ur gäldenärens egen-
dom så i fast som löst gäldas med lika rätt sins
emellan: kommunal- och stadsutskylder, af kyrko-
stämma eller kyrkofullmäktige beslutade afgifter till
kyrka och skola *afgifterna till presterskapets aflöning*

1
samt härads- och landstingsmedel, samtliga dock endast för sista och löpande året.

Om remiss till lagutskottet har jag äran anhålla.

Stockholm den 25 januari 1890.

Gust. Sundberg
från Vexjö.

N:o 88.

Af herr **O. Ahlström**, om *upphäfvande af 8 kap. 2 § 5 mom. rättegångsbalken m. m.*

8:de kap. 2 § rättegångsbalken af 1734 års lag är i nedan intagna del af följande lydelse: »I synnerhet ege hofrätten att döma öfver dessa mål: 1. — — — 5. Grof försmädelse mot Gud, och hans heliga namn, när underrätt först derom ransakat. 6.» — — —.

25 kap. 5 § samma balk åter i sin ursprungliga lydelse innehåller, efter att först hafva bestämt att brottmål i allmänhet skola från underrätterna fullföljas hos hofrätt genom besvär, följande stadgande: »Hvad underrätt dömt i grofvare brott, som till dess domstol höra, må ej i fullbordan gå; utan sände sin ransakning och dom genast in till hofrätten, att der först vidare prövas och skärskådas, såsom: då någon gifves skuld för det, som å lif eller ära går: försmädelse mot Gud, ehvad den af uppsåt eller obetänksamhet skett» etc.

Redan mellan dessa båda paragrafer af 1734 års lag förefans sålunda skiljaktighet, i det den ena stadgar att hofrätt skall i första hand döma om grof försmädelse mot Gud och hans heliga namn, sedan underrätt derom ransakat, medan deremot den andra stadgade, att